

Anders Arhammar

Fixeri i stort och smått

Det är jag som är fixaren hemma. Jag har både satt kakel i badrummet och byggt om i köket. Jag har lagt plastmattan i ungarnas rum och den heltäckande i sovrummet. Dessutom är målningen i trappan mitt verk.

Jag rensar tvättmaskinen från hårspännen, byxknappar, stelrande tuggummin och småpengar. En stor del av min förmögenhet härrör från tvättmaskinen. När jag är duktig blir det en kram från hustrun, och barnen tindrar med ögonen och ropar "duktig pappa" i kör. Det har jag lärt dem.

Men även solen har sina fläckar - jag är urusel på de små detaljerna. En spik ska upp för en tavla: det går bara inte! Plockar jag fram hammaren så finns det ingen spik - hittar jag en från spik så är hammaren ute på vift. Och om jag någon gång helt oförhappandes, helt apropå, genom omständigheternas lyckliga slump, råkar samla spik och hammare, ja då är tavlan försvunnen. Det är mitt öde.

Detta har inneburit att vi lever lite annorlunda hemma. Vi tar oss fram i huset genom tricks och konster. Ta ytterdörren till exempel. Inte svänger den upp på väloljade gångjärn! Nej,

den öppnar sig bara om man drar den uppåt, och då med ett gnisslande läte. Så vi har bestämt oss för att det är hemtrevligt med gnissel.

Ytterskorna ligger alltid i en hög innanför dörren. Alla sexton paren. Vi har bestämt att det är bra - då finns de alltid där när man behöver dem. Sladden till taklampan i vardagsrummet borde sitta som klistrad i taket - den hänger istället i en bäge mot golvet. Vi har bestämt att det är en charmig bäge. Dessutom är den perfekt att använda som nät vid ballongtennis.

På det här sättet fortsätter det, rum efter rum. Ena benet av på skrivbordet (ingen idé att fixa, vi ska ju ändå köpa nytt). Garderobsdörren stänger inte igen (gör inget, anslagstavlan som håller igen dörren har ju ändå inte kommit upp på väggen).

Det finns ingen i vår familj som stiger på tröskeln in till badrummet. Där sitter nämligen en spik som borde knackas in. Det finns inte heller någon som går på ett visst ställe i köket. Där fanns nämligen en gång en fläck av den kladdiga typen. Efter (troligen) en stark insats av svärmor är den numera

borta, vilket inte hindrar någon från att undvika platsen ifråga. Vanans makt är stor.

Ibland tvivlar jag - men kanske finns det ett litet hopp om att även jag kan bli fixare i smått, trots allt. Inspirationen rann åtminstone till när jag häromdagen läste en gör det själv-tidning i affären. (Jag läser mycket i affären). Där stod det att de små detaljerna är viktiga. Redan ikväll gör jag det första försöket att sätta upp lampan i ungarnas rum. Och sedan fortsätter jag kanske med att skruva fast mässingshandtagen på innerdörrarna.

Hela huset kommer att bli som nytt, det känner jag på mig. Ok, det finns elaka missunnsamma, tvivlande, inskränkta människor som säkert påstår att den känslan är lika försumbar som min tidigare ambition.

Sådant står jag över. Men fläcken i köket - den kommer jag nog att undvika ännu ett tag framöver.

Det får vara mätta - även på de små förändringarna!

Reumatikerförbundets styrelse

Ordförande

Lena Öhrsvik Borgholm

1:e vice ordförande

David Magnusson Offerdal

2:e vice ordförande

Anne Carlsson Skattkärr

Ledamöter

Bo Ringertz Lidingö
Christina Stenström Solna
Kurt Jörgensen DalsRostock
Mona Korthis-Nordén Staffanstorps
Sara Hjalmarsson Linköping
Bo Jonsson Hågersten

Ersättare

Doris Jonsson Bjurholm
Bertil Eklund Långshyttan
Suzanne Ahlkvist Enköping
Margareta Börjegård Stockholm

Förbundssekreterare

Elsemarie Bjellqvist

Revisorer

Jan Nyström, aukt revisor
Benny Ahlberg
Sune Gréen
Rolf Andersson

Ersättare

Reino Leino
Ove Olsson

Valberedning

Margaretha Bäckskog ordförande
Anna-Lisa Hörnfeldt
Lars Oskarsson
Margareta Kassfeldt
Johanna Nilsson

Ersättare

Annika Gigel
Carina Bönström
Charlotte Norlén